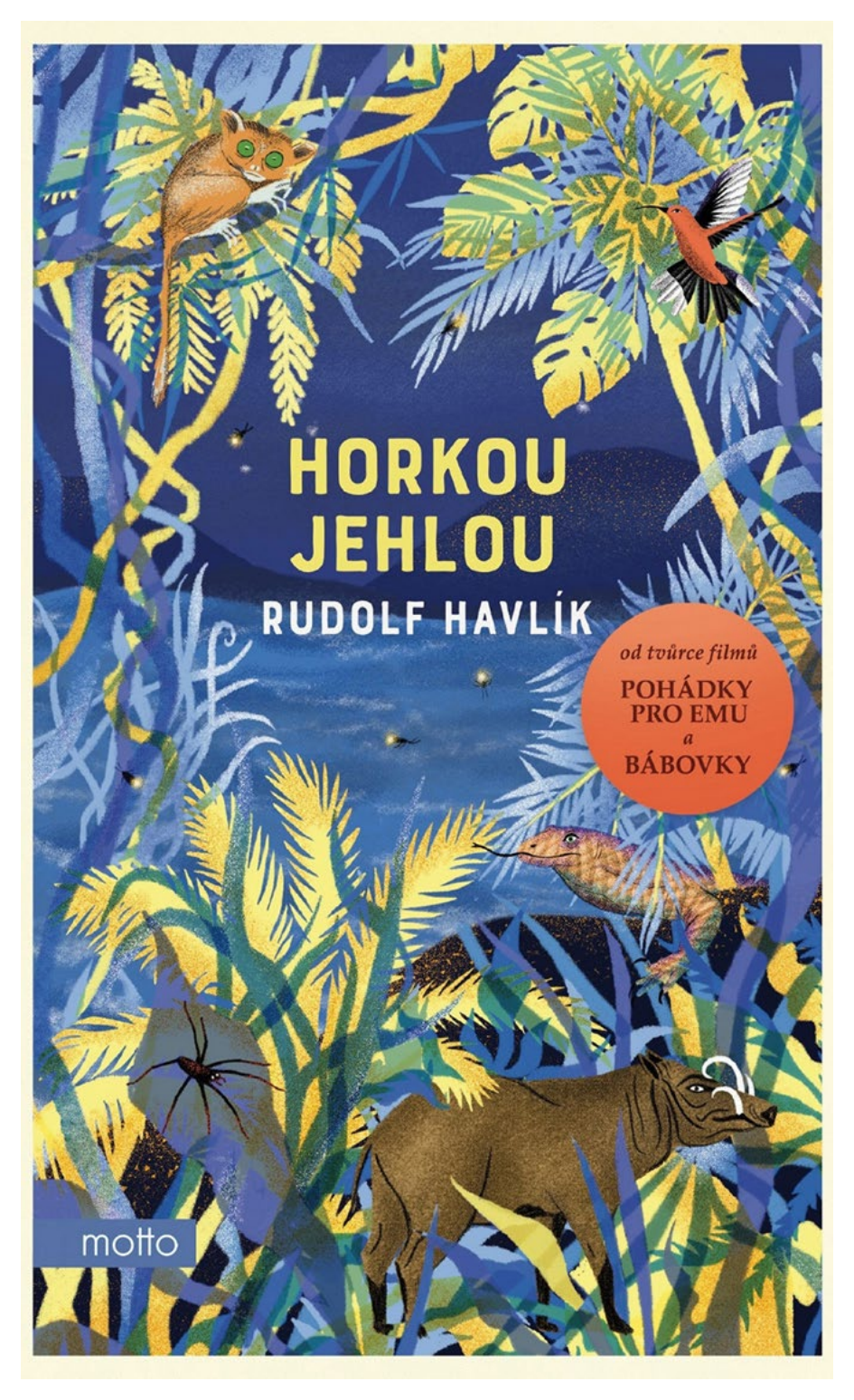

HORKOU JEHLOU

RUDOLF HAVLÍK

od tvůrce filmů

**POHÁDKY
PRO EMU
a
BÁBOVKY**

motto

Horkou jehlou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Rudolf Havlík

Horkou jehlou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**HORKOU
JEHLOU
RUDOLF HAVLÍK**

Praha 2021

Jindřišce a Markovi. Díky, že jste mi zachránili život.

„Ničemu nevěříme tak pevně jako tomu,
o čem nejméně víme.“

Michel de Montaigne

Než začnete, musíme si nejdříve ujasnit jednu věc. Je třeba, abyste pochopili, že já jsem klidný člověk. Vážně. Skoro vůbec se nestresuju a málokdy, ale opravdu jen málokdy, se doopravdy rozčílím. To už fakt musí být něco, aby se to stalo. Také nemám rád, když se situace, ať už jakákoli, vymkne kontrole, a proto nikdy neriskuju. Nikdy! To se raději na všechno vykašlu a nejdu do toho. To jsem já. Jsem takový člověk, takže když jde o nějaký adrenalin, tak v tom já nejedu, přátelé. Já mám vždycky všechno naprosto pod kontrolou a s tím se musíte smířit. Já nebudu riskovat jen proto, abych potom někde zakukal jako nějaký jouda. Tohle já nedělám. Ze zásady. Nikdy. Rozumíme si? Tak to jsem rád.

„Zemřeme!“ zakřičela Kate Daytonová.

Dala do toho výkřiku všechno. Zoufalství, strach, beznaděj, prostě všechno přesně tak, aby to znělo tak osudově, jak má. A znělo. Musím říct, že mi opravdu vadí, když mě lidé neustále obtěžují tím, že mi sdělují očividná fakta. Nezdá se to, ale je to nesmírně zdržující a irituující záležitost. Jako kdybych to snad já sám nevěděl dost dobře. Vidím to také. Kate se křečovitě drží kovové vzpěry na pravé straně přední palubní nástavby prastaré několikapatrové rybářské lodi a víchr jí prskl do tváře další slanou sprchu chladné mořské vody. Zmoklé havraní vlasy se jí lepí na obličej a v zelených očích se jí zračí čirá hrůza. Popravdě se jí ani moc nedivím.

Odlepil jsem se od stěny a popoběhl jsem po kymácející se palubě až k zábradlí, abych měl lepší výhled na události, které nás čekají. Zachytil jsem se, zaklínil přes loket a před sebou vidím přední palubu lodi, která se prudce zvedá z oceánu a po zdánlivě nekonečné chvíli klesá zpět k rozbourěné hladině tak divoce, až se mořské vlny derou a přelévají přes palubu a vy máte pocit, jako kdybyste jeli ve výtahu. Chvilí nahoru a chvíli dolů. Nekonečnou chvíli. Lije jako z konve. Jako kdyby se nebesa rozhodla, že zrovna dnes bude nějaká podělaná apokalypsa. Právě dnes, když se mi to ani trochu nehodí.

Zaklonil jsem hlavu, abych viděl na můstek. Námořníci

uvnitř se pohybují rychle, neustále divoce gestikulují a střídavě se chytají za hlavu, což nikdy nevěstí nic dobrého ani na souši.

Oblast Jihočínského moře zasáhla divoká tropická bouře, která se přihnala z Tichého oceánu, kde nějakou dobu v klidu pustošila malé ostrovy a ostrůvky a momentálně se rozhodla, že ze sebe dostane to nejlepší, co si na své dlouhé cestě k pevnině připravila. Vítr skučí rychlostí přes sto třicet kilometrů za hodinu a dešťové kapky bodají na kůži jako hřebíky. Nikdo na světě by teď nechtěl být deset kilometrů od pobřeží na téhle rozvrzané lodi, která má svá nejlepší a možná i nejhorší léta už dávno za sebou. A kdo tady v takovou chvíli je? Ano. Já.

Otočil jsem se, abych si zakryl obličej, protože déšť hnaný větrnými poryvy mě štípe do tváře. Kate Daytonová se doplazila kousek ode mě k zábradlí a pevně se ho drží oběma rukama.

„Jdi zpátky dovnitř!“ zakřičel jsem na ni a vítr odnesl můj hlas nad rozbouřené masy vody. Tvář bílá strachy. Vyděšené oči. Další gigantické zhoupnutí. Vydal jsem se k ní a připadám si, jako kdybych měl v sobě dvě láhve ginu. Tancuju po palubě zleva doprava jako pomatený derviš. Do Kate jsem v podstatě naboural. Zachytil jsem se kovové vzpěry a chytil ji za ruku. „Musíš se teď schovat.“

„Dobře,“ kývla. Pomohl jsem jí na nohy, odtrhl ji od zábradlí a postrčil ke dveřím, které vedou do trupu lodi. Po úzkých schodech jsem ji vystrkal o palubu výš do malé zanedbané komory a položil ji na dřevěnou podlahu. Oba jsme mokří jako myši. „Budu zvracet...“ prohlásila, a co slíbila, dodržela. Podržel jsem jí hlavu a vlasy, než se přestala dávit. Hrud' se jí vzpíná a brání se dávivému reflexu.

„Vrátím se.“

„Kam jdeš?“

„Nahoru.“ A lezu ke schodům, které vedou na kapitánský můstek. Nekoordinovaný pohyb lodi se mnou zmítá ze strany na stranu, jako kdybych byl nějaký bezvýznamný hadrový panák. Vyšplhal jsem se nahoru a usadil se v miniaturním výklenku, abych si na chvíli odpočinul. Jen na malou chvíli. Než bude konec. Že já se na to nevykašlal. Říkal jsem to a říkal jsem to několikrát, ale dopadlo to tak jako vždycky. Mě nikdo nikdy neposlouchá a pak to takhle dopadne. Nikdy jsem se sem neměl vydat.

„Mám opravdu neuvěřitelné úspěchy u žen. No vážně. Je to k nevíře, ale je to tak.“

Hledím zamyšleně do plastového kalíšku, do něhož mi letuška společnosti Singapore Airlines nalila panáka whisky Black Label a v té krouží jedna velmi osamocená kostka ledu, která se pomalu rozpouští do neznáma. Připadám si trochu jako ona. Jen nemůžu tak kulantně zmizet. Závidím jí. Zamrkal jsem, vypil obsah kalíšku a pohlédl na sedadlo vedle sebe. Obývá ho jakýsi Francouz, který má ještě umaštěnější vlasy než já, strniště mu příliš nesluší, táhne mu z úst a má předkus tak velký, že by jím mohl štípat jízdenky v Paříži na nádraží. K tomu všemu má ještě nutkavou potřebu komunikovat s okolím s tím příšerným přízvukem a naneštěstí jediné dostupné okolí, které se mu právě nabízí, jsem já a nezdravě vyhublá letuška s cedulkou Xi na firemní blůze a v dlouhé sukni s vysokým rozparkem. Xi pochopila to samé co já a naší osobní zóně se až příliš nápadně vyhýbá. Na rozdíl od ní já musím dřepět na místě. To není fér.

„Opravdu?“ odpověděl jsem konečně se zoufalým nezájmem a zamával prázdným kalíškem směrem k letušce, která se hbitě otočila a předstírá, že musí v kuchyňce naštelovat mikrovlnku, kterou už štelovala třikrát. Viděl jsem ji.

„Hele, co si budeme povídat, ženský jsou v podstatě jednoduchý, no ne? Co? Že jo, ne?“ chytil se Francouz své šance.

Všimněte si, že mlčím. Jen jsem si tak poposedl, jako kdybych seděl na přeložené látce, která vás tlačí do zadnice. Francouze tenhle jasný signál k nekomunikaci nijak neodradil. Toho už by nezastavila ani salva z ruského kulometu.

„To se ti bude líbit. No fakt. To budeš zírat, fakt budeš, zjistil jsem totiž jednu úplně – neuvěřitelnou – věc.“

„Tomu věřím...“ zkrátil jsem svou odpověď na naprosté minimum.

„Vždycky když jdu na ‚lov‘, jo, nebo někam na schůzku s nějakou hezkou holkou, tak si strčím do kapsy...“ – nekonečně dlouhá dramatická pauza – „...tabulku čokolády.“

Zmlkl a hledí na mě s napětím jako labrador, který čeká, až vyhodím do vzduchu míček, za nímž by mohl okamžitě vyrazit, i kdyby to mělo být tři sta metrů ze skály. Kdyby byl ten labrador, vrtěl by teď ocasem.

„Áha...“ prohlásil jsem a zatřepal kalíškem znovu a naléhavěji. Xi od mikrovlnky vytlačil do uličky muž, který musí nutně na toaletu, takže dívka nemá ve stísněném prostoru na výběr. Pokusila se kolem něj nejprve zoufale protáhnout, ale nakonec obětovala osobní styk s upoceným pasažérem a neochotně se přišourala k nám a já ji požádal o další whisky. „Dvojitou prosím...“

„Vy jste, má drahá, naprosto okouzující, mohl bych se vás na něco zeptat?“

Xi na mě upřela ledový pohled, jako kdybych za to snad mohl já, sdělila nám, že má příliš práce s přípravou večere, a odešla mi škrobeně doplnit alkohol. Francouz se nenechal odradit, usmál se, znovu upřel veškerou svou pozornost mým směrem a žďuchl mě žertovně do ramene. „Kočka.“

Privřel jsem oči a překonal tento složitý moment se ctí.

„Ženy totiž, a to se málo ví, cítí vůni čokolády až na několik kilometrů daleko. Je to něco, jako když třeba žraloci cítí krev ve vodě. Něco jako... jako feromony, a když ji máš v kapse a ještě rozbalenou, tak se můžou doslova zbláznit! Neví samy proč, ale šílí, úplně zdivočí, a když...“ rozhlédl se náhle kolem sebe i za sebe, jako kdyby se mi právě chystal sdělit nějaké vojenské tajemství a já bych od té chvíle musel běhat po městě kanálem a zabíjet agenty po desítkách, „...když si chceš s nima to, zasouložit, tak to máš v kapse. Na tutovku! Stoprocentní garance! Čokoláda do kapsy a fik, fik.“ Plácl se pobaveně do stehů.

Xi mi vsunula do ruky plastovou náhražku panáka a odplula do uličky.

„Až půjdeš někam na rande, říkám ti, vezmi si tabulku čokolády, fakt. Mléčnou! Z té se úplně rozrajcujou.“

„Aha... jo, no, dobře. Děkuju. To je... to je... to, já to třeba někdy zkusím.“

„Zkus to určitě, uvidíš, já si užil jako blázen, kámo! Přísahám. A neříkám to jen tak na potkání. Máš kliku. Je to tajemství!“

„Jo...“

„No a co ty? Kam vlastně letíš?“

Podrbal jsem se na hlavě a kopl do sebe whisky. Boeing 777 mírně upravil trajektorii letu a stíny v kabině začaly putovat po stropě.

„Do Ósaky,“ prohlásil jsem nakonec. „Mám tam – musím tam – musím se trochu prospat, protože já když se trochu neprospím, tak jsem pak vždycky děsně unavený,“ vysvětlil jsem. Naštěstí zablikala světélka povolující pasažérům volný pohyb po kabině a já se odpoutal, omluvil a vyrazil na toaletu. Hodlám tam vydržet aspoň hodinu, než se ten člověk unaví. Proč

já? Proč na mě vždycky vyjde nějaký takový týdýt? O tři řady dál sedí nádherná mladá holka, která se jen usmívá, poslouchá Lady Gaga a má minisukni, kterou si neustále stahuje. Jenže tohle se mně nestane.

Létám opravdu často. Vlastně je lepší si povídat spíše o těch málo chvílích, kdy nelétám, protože létám pořád. Buď někam, nebo v něčem. Právě před necelou hodinou jsem se vznesl z mezinárodního letiště v Manile a tenhle letoun mě donese do Singapuru. Ze Singapuru poletím do Tokia a teprve z Tokia do Ósaky, protože to jinak nešlo zařídit. A já jsem někomu slíbil, že budu v Ósace včas. Dobře, řeknu vám, o co jde. Slíbil jsem to Kate Daytonové, to je taková holka, Angličanka, třicet dva let, pokud nekecala, kterou jsem poznal před pár měsíci. V Indii. Měl jsem tam nějakou práci.*

Vlastně jsem měl tuhle holku, Kate Daytonovou, na starost a trochu se mi to vymklo z rukou. A jí taky. Když bylo po všem, rozloučili jsme se a já jsem to zase, jako ostatně vždycky, pěkně podělal a neozval jsem se den, týden, měsíc, až jsem ji dovedl k nepříčetnosti, no a bylo to. Jenže, a to se moc často nestává, se najednou ozvala sama a řekla mi, že potřebuje mou pomoc. Řekla to takovým tím způsobem, jakým to říkají ohrožené dívky v napínavých filmech a hraje je Eva Green, které je mimochodem Kate až neskutečně podobná. A řekněte ne. Nešlo to. Takže jsem na cestě. Z Filipín do Singapuru, z toho pak do Tokia a teprve potom do Ósaky, kde momentálně mrzne. A jestli ten Francouz do deseti minut neusne, omráčím se na záchodě toaletním prkýnkem. S trochou štěstí mě najdou až v Singapuru.

* Román *Zítřka je taky den*. Praha: Motto, 2020.

Nikdy jsem si nemyslel, že budu brázdit zemi, vodu a vzduch naší planety jako nespoutaný divoký panter, protože tomu upřímně dost dlouho nenasvědčovalo vůbec nic. Ne že bych nechtěl, to já jsem chtěl od malička a moje mamka mě musela přivazovat k topení na provázek, protože jsem byl prakticky neustále na cestě, a když chvíli nedávala pozor, našla mě ve dvou letech ve sklepe panelového domu až vzadu pod schody mezi krysy a pavouky. Dál jsem se nedostal, protože jsem nedosáhl na kliku, která by mě pustila dál do temných prostor panelákových sklepů. Ale vymyšlené jsem to měl dobře.

Můj děda emigroval z Ukrajiny, když jim tam někdo kdy-
si nakukal, že na západě Čech je to to nejlepší místo na světě, kam se může z Onokovců u Užhorodu člověk vydat, a on tomu z nějakého důvodu uvěřil, naložil všechny členy rodiny na valník a vyrazil do toho nepoznaného ráje. Když se z toho šoku vzpamatoval, zjistil, že už nemá na výběr, a začal tam tedy žít. Moc toho nenamluvil. Vždycky mi říkal, že jsem se narodil u řeky, protože miloval moje modré oči. Nebyla to samozřejmě pravda, protože jsem se narodil v porodnici, ještě ke všemu oběšený na pupeční šňůře, a modrý jsem byl celý, včetně těch očí, ale nikdy jsem mu to nerozmlouval a vlastně jsem si na to zvykl. Byla to rozhodně lepší varianta než se nechat mlátit po zádech od doktora Macháčka, který byl

tu noc naštváný, že mu zase nějaký malý promodralý debil komplikuje službu.

Narodil jsem se tedy u řeky. A děda mě občas vysadil na hřbet ohromného pracovního koně, se kterým tahal dřevo z lesů za vesnicí. Pokaždé se u toho vesele smál a já byl šťastný a smál jsem se taky. Potom jsem z toho koně spadl a vyrazil si oba přední zuby a už jsem se nesmál. Řval jsem jako tur. Nesmál se ani děda, protože moje matka mu vynadala do země, že jsem se mohl zabít a ochrnout a mohl ze mě být mrzák a že už toho má dost a na koně už nikdy nesmím a budu už navěky sedět doma a děda že nemá kouska rozumu. Jezdili jsme samozřejmě dál. Děda mi jen pohrozil, že jestli si ještě jednou vyrazím zuby, tak už mě vozit nebude a vyrazí mi i ty zbývající. To jsem dodržel a zlomil jsem si nohu. Tenkrát z toho byly docela velké problémy, ale děda mě měl pořád stejně rád a pořád miloval ty moje modré oči. A tak trochu mohl za to, že jsem začal cestovat mnohem dál a mnohem víc. Nešlo to jinak.

Osud a můj iracionální způsob rozhodování způsobily, že jsem skončil na cestách po celém světě. Jsem člověk, který řeší věci. Problémy, které nastanou, když se dvě strany neumějí nebo nedokážou domluvit. To se děje často. Prakticky neustále. Já jsem vždycky ten mezi. Ten, na kterého nadávají všichni a z obou stran. Udržuju misky vah, aby se celý obchod nezhroutil, aby dopadl dobře a aby doopravdy proběhl. Zařizuju oblečení, plasty, hračky, chemikálie, elektroniku, žrádlo pro zvířata, léky, erotické pomůcky, plastové figurky Ježíše Krista, telefony a všechny ostatní blbosti, bez kterých by se konzumní život globalizovaného světa neobešel, a všechno ostatní, co si dokáže vymyslet chorý mozek obchodníka. Jsem člověk mezi dvěma světy. Světem konzumu, naleštěného úspěchu,

obchodu a západního stylu života a světem chudoby, kterou si možná ani nedokážete představit. Je to svět plný vyděračů, podvodníků, lhářů, dětských pracovníků, lidských otroků, duší na samotné hranici přežití a míst, nad nimiž vám zůstane rozum stát. A my všichni jsme za něj zodpovědní. Ano, i vy, já, my všichni, a tohle je svět, ve kterém žiju, pracuju a trávím veškerý svůj čas. Má práce je v celé Asii. V Indii, Pákistánu, Thajsku, Bangladéši, Číně. Najdete mě všude, kde se dá lidský život vytěžit až na dřeň.

Lidé v Asii neumějí pořádně vyslovit mé jméno. Už se o to ani nesnaží a já je k tomu nenutím. Jsem Joe, brácha, kámo, pan, ředitel, Johnny, Lu Tchao Fu, cokoli co koho napadne. Jsem člověk mnoha jmen, na kterého si nikdo nepamatuje. Muž beze jména, který se objeví a po čase zase zmizí. Pracuju pro ty největší korporace světa i pro malé podniky, které chtějí něco vyrobit a nemají dost rozumu na to, aby se na to vykašlaly. Máte problém v Asii? Zavolejte mi. Vyřeším to. Trvalo mi deset let, než jsem se dostal tam, kde jsem. Asi se teď ptáte, jak to probíhá? Co to obnáší? Co tam teda vlastně dělám? Že jo? Říkáte si to, že? Nejste sami. Já si to říkám často také. Tak tady je jeden příklad, stejně máme čas, než doletíme do Singapur.

Indie. Bombaj. Je noc. Prší. A je vedro k zalknutí. Vystoupil jsem z Airbusu A330 na letištní plochu, na obličejí mi přistálo devět moskytů a synchronizovaně mě štípili jako miniaturní akvabely. Poplácal jsem se legračně po hlavě. V Bombaji je momentálně extrémní výskyt malárie. Povzdechl jsem si jako člověk, na kterého se ze skály řítí autobus, a on ví, že už nestihne uskočit, a trousím se do letištního autobusu. Autobus jede tak pomalu, že nás po letištní ploše předešel jeden technik, který se u toho dloubal v nose a ještě dokázal táhnout jakousi rouru. Celá cesta do terminálu se rázem proměnila v trýznivé představení. V hale mezinárodního letiště Chhatrapati Shivaji Maharaj mě čeká nekonečná fronta na imigračním oddělení. Cestou z tureckého Istanbulu se mi podařilo usnout teprve hodinu před dosednutím letounu, takže si dokážete představit, jak se přibližně cítím. Dvě další hodinky ve frontě Indů. Nasládlý pach místa, kde se dlouho nachází větší množství nemytých lidí. Imigrační úředník, který mě dostal na starosti, má nepřírozeně velkou hlavu a oči příliš daleko od sebe a nad rozhodnutím, zda mi udělí razítko do pasu, strávil tolik času, že se mi podařilo usnout s loktem opřeným na jeho přepážce. Konečně zaklepal pasem a já otevřel zarudlé oči a vykročil před letištní halu. Tenkrát ještě nebyla opravená a celý prostor letiště Chhatrapati Shivaji Maharaj velmi věrně připomínal

přeplněnou tržnici v Bangkoku, v níž právě vypukla hromadná rvačka. Je tu namačkáno odhadem sedm tisíc taxikářů, kteří netrpělivě čekají na svou kořist, připraveni získat ji za každou cenu.

Prodírám se propoceným davem. Pach tělesných tekutin, dusivé vedro a vlhkost mě přibíjejí k zemi. Rytmicky se plácám do obličeje pokaždé, když na mě dosedne další infikovaný komár, a ještě se stíhám postupně zbavovat jednotlivých Indů, kteří mě tahají za rukáv, za nohu, za... au, to už je trochu moc, ne? „Kam jedete? Taxi? Taxi, taxi?! Nejlepší cena! Hej brácho, počkej!“ Neutuchající ohlušující hlahol a extatická energie Bombaje vám nedá vydechnout od první vteřiny, kdy do ní vstoupíte. Nelze se tomu ubránit. Můžete jen podlehnout.

Utekl jsem stranou a za železobetonovým sloupem jsem se posadil na obrubník a sundal si z propocených zad batoh. Jsou tři hodiny ráno. Pozdě na to jít spát a brzy na to vstávat. Čas, který nikomu nepatří a je určený k odpočinku. Mé tělo protestuje všemi způsoby, jaké si lze představit. Musím odsud pryč. Pohlédl jsem na masu hádajících se lidí, která připomíná gigantický mlýn z rugby právě ve chvíli, kdy se dovnitř vkutálí míč. Zavrtěl jsem hlavou a vydal jsem se loudavým krokem směrem k výjezdu z letiště. Trochu se projdu.

Zaplatila si mě firma, která vyrábí oblečení pro velké zahraniční obchodní řetězce. Ano, samozřejmě že ho koupíte i u nás. Objednali si toho několik desítek kontejnerů a všechno to jsou věci, které jsou k ničemu. Je jich všude dost, ale pořád je všichni chtějí vyrábět. Barevné, nevkusné hadry pro lidi mající potřebu si kupovat věci, které jsou jim k ničemu a kterých už mají plné skříně. Aby moji klienti ušetřili, zadali celou tu věc

za miliony dolarů do nějaké továrny na jihu Indie, protože se jim zdálo, že to bude velice výhodné a ušetří na těch levných šuntech ještě jednou. Jaký to div, po odeslání tučné zálohy se věci začaly komplikovat a komunikace s továrnou uvízla na mrtvém bodě. Nebojte se. Nic se neděje. Tohle je přesně ten moment. V tu chvíli jsem tu já. Abych to napravil. Abych za peníze vyřešil problém, který vyřešit nejde, protože je celý ten obchod od začátku postavený úplně na levačku. Na mně nikdo neušetří. Já se mám rád. Jsem tady, protože vyřešit tenhle problém jen tak někdo nedokáže, a ani se tomu nedivím. Nevychloubám se, prostě to tak je. Spíš si stěžuju.

Protáhl jsem se kolem závor a kulometného hnízda u výjezdu z letiště a pokračoval ještě další kilometr podél dvouproude rychlostní silnice lemované černobílou šachovnicí vysokého obrubníku. Podél hromad odpadků, z nichž si lidé staví příbytky přímo u silnice a já je musím neustále obcházet a dávat pozor, abych nešlápl do výkalů, které jsou tu rozetě v mnohem větším množství než na Žižkově, a to je co říct. U velké křižovatky stojí jakýsi improvizovaný stan vytvořený z papundeklu, kousků vlnitého plechu, netkaného textilu, plastu a mastných provazů. No, stojí, to je příliš odvážné tvrzení. Je to spíš taková hromada, která drží pohromadě jen silou vůle a popírá gravitační zákon. Vedle ní je zaparkovaný černo-žlutý tuk-tuk, do nějž někdo několikrát čelně naboural a minimálně jednou ho převrátil. Déšť ustal, protože monzunové mraky se na pár chvil protrhaly, a v kalužích opět začali pobíhat potkani hledající cokoli k snědku. Jeden z nich přiběhl k hromadě odpadků a velmi rezervovaně očuchal palec špinavé nohy, která vykukuje ven z přístřešku. Potkan si odfrkl a rozhodl se, že zas až takový hlad nemá, a zmizel zpátky v temnotě. Když

jsem se dostal na řadu, přistoupil jsem k noze a jemně ji nakopl špičkou boty. Noha se zavrtěla a zaklela. Nakopl jsem ji ještě jednou a pořádně. Noha zařvala a ze změti různorodého odpadu se vztyčil malý zavalitý Ind ve špinavé šedé košili a roztrhaných černých plátěných kalhotách flekatých od oleje a bůhvíčeho ještě.

„Potřebuju taxíka...“ prohodil jsem. Ind jen zlostně zamručel, vsunul své zrohovatělé nohy do ošlapaných černých pantoflů a odšoural se beze slova k tuk-tuku. „Bombaj...“ povzdechl jsem si nostalgicky a nastoupil do nestabilního stroje. Ind nastartoval letitý motor. Jeho řev je tak intenzivní, že by přehlušil i kvalitně vyladěnou motorku od Kawasaki.

„Juhu!“ zařval jsem do hluku dvoutaktního stroje, Ind pokýval hlavou ze strany na stranu a vyrazil do ulic velkoměsta.

Bombaj nikdy nespí. Říká se to o mnoha místech na světě, ale tady je to pravda. Čas tu v pravém slova smyslu neexistuje. Je jen světlo, nebo tma a je buď vedro, nebo prší a je také vedro. Nic mezi tím. Provoz je pořád stejný, zácpy velkolepé a celé město vibruje neustálou aktivitou dvacet čtyři hodin denně. Je čtvrtek. Tedy takhle, neexistuje žádný konkrétní důkaz, že dnes je zrovna čtvrtek. Nedá se to dokázat. Je to jen tvrzení na základě toho, že věříme někomu, kdo někdy kdysi hrozně dávno začal z nějakého důvodu počítat dny, a že to udělal správně. Když se to vezme kolem a kolem, celý svět tak stojí na neuvěřitelně rozviklaných pofidérních základech. Kdo to vlastně byl? Co když to byl blbec a spočítal to špatně? Co když není čtvrtek, ale neděle? Rozhodně je spíš neděle, protože jsem k smrti unavený, jako kdybych měl za sebou celý týden ve válcovně plechu.

Trojkolka zahvívadala, jak se z ní uvolnila nějaká důležitá součástka, a zastavila v městské čtvrti Juhu, před hotelem Grand Palace Inn. Tímto jménem je vybavena stavba, která vypadá, jako kdyby ji už před mnoha lety lidé opustili, protože se ukázalo, že má narušenou statiku a brzy se zřítí, jelikož do ní někdo omylem najel bagrem. Hotelový pokoj je velký asi jako balkon v paneláku na Chodově a většina pokojů nemá v základní výbavě okno, ale zato má jednu nahodile vybranou stěnu pokrytou zeleno-oranžovými kachlíky, což dodává atmosféře interiéru dokonale depresivní vzhled, společně se svítivě zeleným ohmataným přehozem, který slibuje neopatrnému manipulátorovi přihodit k již avizované malárii ještě nějakou vleklou kožní nemoc.

Zahodil jsem batoh, svlékl se a posadil se na záchod, nad nímž je přimontovaná sprcha. Voda teče trochu rezavá a jako první z trubky bez rozstřikovací hlavice vypadl šváb, který je velký jako nehet Dolly Parton. Švába jsem odkopl, umyl se rezavou vodou, usušil jsem se jakýmsi hrubým plátnem vydávaným zdejším personálem za ručník a zároveň za rohožku, aby se ušetřilo, marně se pokusil pobít hejno moskytů, trpělivě čekajících, až začnou noční krvavé hody, zapnul větrák, který vydává zvuk jako Peltonova turbína, a uložil se do vrzající postele. Můj pokoj je jeden ze dvou v objektu, který okno má. Bohužel do chodby, ale člověk v Bombaji nesmí lpět na detailech. Závěs chybí a telefon, kterým bych mohl požadovat po recepcním nápravu, má z nějakého důvodu přehryzaný kabel. A jen pro vaši informaci, na chodbě se nezhasíná. Dobrou noc.

Ráno jsem zjistil, že kromě kabelu neznámý návštěvník přehryzal i držadlo od mého batohu a nádavkem se mi vykadil na deku, než se odebral pustošit svět někam jinam. Tak to tady chodí a já už jsem dávno v režimu Indie, takže mě nic takového nevyvede z míry. Vyklusal jsem před hotel, nadechl se bombajského, mořem, zplodinami, rybinou a exkrementy vonícího vzduchu a vydal se po ulici stoupající do mírného kopce. Mezi chatrnými slumovými domečky jsem narazil na taxikáře, který se ospale opíral o svůj černo-žlutý taxík Tata. Narazili jsme na problém, protože se nedokážeme shodnout na výši odměny za odvoz na vnitrostátní letiště. Ind si představuje, že by za takovou práci měl dostat odměnu, za niž by si mohl zakoupit třípodlažní vilu v centru města, já si zase naopak myslím, že je to přece jen trochu moc. Trvá to necelých deset minut, než se dopravujeme k mému návrhu. Ind mi oznámil, že jeho žena, děti, strýc, teta, kmotr, kmotra a děda s babičkou i sourozenci bohužel zahynou bídou a hlady, ale že se nedá nic dělat, když s tím dokážu žít, tak to tedy udělá. Řekl jsem mu, že se s tím dokážu smířit, Ind mi otevřel dveře a já se nasoukal na zadní sedadlo starodávného taxíku a ohryzaný batoh hodil na sedačku.

Ind za mnou surově zabouchl dveře, ale ne ze vzteku. Dveře totiž bohužel vůbec nesedí, protože celý vůz je podivně

pokroucený, jako kdyby se ho někdo snažil několikrát vyždímat. Nakonec se dveře zasekly a Ind přešel ke dveřím od řidiče. Otevřel je, zív si a začal pomalu tlačit svůj automobil ke hraně kopce. Silnice se odtud svažuje asi dvě stě metrů mezi slumy. Klesá do malého údolí a napojuje se na hlavní silnici, která nás dovede na vnitrostátní letiště. Indové takhle tlačí auta neustále. Šetří benzín. Každé nastartování má pro ně velkou hodnotu. Zvláštní svět, že? Když si člověk uvědomí, jak je to dnes u nás. Naši otcové to také tak dělali, když tlačili škodovky ve frontě na pumpě. Tady je to ještě pořád normální, protože každá rupie se tu velmi těžce vydělává. A ta sama o sobě nemá skoro žádnou hodnotu. Pro nás ne. Pro Indy jako je tenhle? Ohromnou.

Ind se znovu zapřel. Je to vysoký, hubený a šlachovitý starček, a když se takhle prohne, vypadá trochu jako plameňák v pantoflích. Vozidlo se konečně dalo opatrně do pohybu. Sleduju muže z okénka a přemýšlím, jestli mu mám jít pomoci. Ind ještě dvakrát heknul a vozidlo se už pohybuje krokem. Na hraně kopce začalo konečně nabírat rychlost. Ind si popoběhl, aby mohl naskočit na místo řidiče, ale protože nosí, debil, pantofle, tak si o ně zakopl, pantofle vyletěly do vzduchu a Ind za okénkem zmizel. Ozvalo se jen žuchnutí. Já sedím vzadu. Víte, někdy si říkám, proč se na to všechno nevykašlu. Vždyť já tohle vůbec nemám zapotřebí. Mám se dobře, nějaký prachy mám a mohl bych se v klidu válet na pláži, surfovat a povídat si s děvčaty, která nosí plavky tak miniaturní, že je škoda je vůbec vyrábět. O tom já něco vím. Jenže já si nedám říct. A pak to vždycky takhle dopadne.

Otočil jsem se a vyhlédl zadním oknem na silnici. Tam se v prachu šotoliny kutálí můj řidič. Dobře. Ten to zpátky za

volant nestihne. Otočil jsem se dopředu. Pokroucený taxík Tata už nabral solidní rychlost a jeho volant se jemně otáčí tu doleva, tu doprava. Jede rychle, asi jako, dejme tomu, představte si volný klus velmi kvalitního dostihového koně, který je opravdu ve formě. A zrychluje k trysku. Problém je, že tyhle typy indických taxíků jsou opravdu malé a dost nepohodlné. Je to podobné, jako když přijedete na návštěvu do domu k někomu v Anglii. Najednou si tam připadáte jako nemotorný obr. Tak přesně tak se budete cítit v taxíku Tata. Dostat se zezadu dopředu se může zdát jako snadný úkol, ale není tomu tak. Jakmile se pokusím natáhnout libovolnou končetinu, jsem zablokovaný. Nabíráme rychlost. Vytlačil jsem pravé koleno dopředu mezi sedadla, natáhl nohu a zády se opírám o střechu vozu, zadní nohu zkroucenou ve zcela nepřírozeném úhlu na zadním sedadle. Rameno mám vytočené doleva a pravou ruku pod levým kolenem. Jak jsem ji tam dostal, nevím, ale zpátky to nejde. K tomu všemu funím a nadávám. Nemůžu se pohnout ani tam, ani zpátky a v téhle zdařilé jógové pozici uháním v odbrzděném voze už prakticky padesátikilometrovou rychlostí z kopce směrem k zatáčce, v níž se nachází rozložitý krámk se zeleninou, ovocem a prodavačem, zamyšleně si měřícím vozidlo, které k němu míří z kopce nejistou trajektorií. Naše pohledy se na chvíli střetly. Řidič taxíku se konečně postavil na nohy a uhání za vozem. Slyším jeho pleskající pantofle a zmatené výkřiky. Lidé podél silnice si se zájmem prohlížejí moji nevydařenou pozici. Tady lidé ocení jakoukoli zábavu na cizí účet a tahle slibuje razantní katarzi.

Mám dobrou zprávu. Podařilo se mi vyprostit levou ruku. Ramenem jsem se prostrčil mezi sedadla a rukou už dosáhnu

na volant. Zatočil jsem, abych se vyhnul holičskému křeslu, které si připravil jeden mladý muž přímo do ulice, jako každé ráno. To se mi podařilo. Potom se volant zamkl, protože klíč nebyl v zapalování. Zalomcoval jsem s ním v naději, že se tím problém nějak vyřeší, což bylo samozřejmě jasné, že se nevyřeší, ale udělal jsem to stejně, jako by to udělal každý. Proč? Nevím. Děje se to pořád. Tahle planeta je plná záhad. Vůz uhání přímo ke stánku Inda s ovocem. Ten už pochopil, že tenhle den se začal vyvíjet jinak, než si představoval, a jal se na mě pokřikovat, jako kdybych snad já s tím měl něco společného. Protlačil jsem se za cenu extrémní bolesti mezi sedačkami a obličejem narazil mezi pedály. Smrdí to tady jako v chlívě. Ještě nohy. Skrčil jsem je, zakřičel bolestí, jak se protáhly na přední sedadlo. Šaltpáka se mi zabořila do zad, zatlačil jsem. Bože to bolí! Otočit se! Konečně jsem se vítězoslavně vztyčil za volantem. Naráz.

Stánek s ovocem se bohužel přes veškerou snahu nepodařilo zachránit. Vůz projel skrz něj a na kapotu nabral i majitele stánku, který odmítl opustit stanoviště a rozhodl se své produkty chránit vlastním tělem. Překutálel se legračně přes kapotu a těsně před nárazem mi věnoval vyčítavý pohled. Z banánů je kaše, pomeranče se rozkutálely po celé ulici, děti je sbírají a zdrhají s nimi pryč. Majitel krámku kotoul přes kapotu zvládl docela dobře. Měl jen potlučenou ruku, nohu, záda, obličej a vyražený přední zub. Já narazil hlavou do volantu a rozkrokem do něčeho pod ním. Zakňučel jsem bolestí a vyhroutil se na zem, kde se svíjím jako harmonika. Taxík narazil do zdi a z jeho kapoty je také harmonika. Majitel krámku se ke mně přibelhal a začal mi nadávat a spílat. Ležím na zemi a snažím se nadechnout. Po silnici konečně přiběhl ta-

xikář a udýchaným hlasem se snaží sdělit světu, že má z auta harmoniku, která nehraje, a u toho se chytá za hlavu. Majitel krámků přesunul svou nenávist jeho směrem. Posadil jsem se, podrbal na hlavě, postavil se, heknul, vytáhl si svůj batoh a skáču chvíli na patách, abych se zbavil bolesti v rozkroku. Indům jsem rozdělil veškerou svou hotovost napůl, i když jsem za nic nemohl. Pokud se dobře dohodnou, koupí si buď půl taxíku, nebo tuk-tuk plný banánů. Co to bude, už jsem nechal na nich a odbelhal jsem se od nehody směrem k hlavní ulici. Společnost mi dělaly poskakující děti, kterým jsem zpřijemnil začátek dne zajímavým zážitkem. Jen ten hrdinský čin jsem nedokázal vykonat včas. Ze stánku je kůlnička na dříví a auto je na maděru. Vítejte v mém světě.

Na vnitrostátní letiště jsem dorazil s mírným zpožděním, naraženým rozkrokem, boulí na hlavě a tuk-tukem, který řídil jednooký a jednoruký řidič. Kulhám ke vstupní hale letiště, která je ozvláštněna kulometným hnízdem přímo před vstupem do budovy obývaným zamračeným snědým vojákem s hustým tmavým knírem, ochotným rozstřílet na maděru všechno, co se mu nebude pozdávát.

Letoun Embraer 190 přeletěl z Bombaje do provincie Tamilnádu na jihu Indie a po třech hodinách přistál na malém letišti ve městě Kójamputtúr. Je zajímavé, že přistání na tomhle letišti pokaždé připomíná nácvik střemhlavého útoku na letadlovou loď. Asi je to délkou dráhy nebo co, ale mohli by klidně vybírat peníze navíc za adrenalinovou atrakci. Podél letištní plochy se povalují vraky letounů, které už dosloužily, a mezi palmami putují tlupy divokých opic terorizující nejen vesnice okolo, ale i letištní personál.